

Arrest

nr. 224 343 van 29 juli 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 juli 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 30 juli 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 mei 2017 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep vernietigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing in zijn arrest van 16 mei 2018 (RvV 16 mei 2018, nr. 203 820).

1.3. De commissaris-generaal trof op 16 november 2018 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 20 november 2018 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit, bent u van Arabische origine en bent u moslim met soennitische strekking. Van uw geboorte tot 2007 woonde u in de wijk Al Saedyah, Bagdad, Irak.

In 2007 kreeg uw vader bedreigingen en werd er op uw huis geschreven ‘onthemd of ontploft’, waarna uw volledige gezin verhuisde naar Al Ramadi, provincie Anbar. Daar huurden jullie een woning in de wijk Al Malaab. U en uw broer A.(…) (O.V. (...)) mochten in Al Ramadi van uw vader niet naar school gaan of veel buitenkomen, omdat in de buurt veel mensen met jihadistische ideeën woonden.

In mei 2015 werd uw wijk ingenomen door de Islamitische Staat (IS). Uw vader werd door hen benaderd en ze zeiden hem dat u en uw broer A.(…) zich moesten aansluiten bij IS, of dat ze anders werden beschouwd als tegenstanders. Hierop besloot uw vader dat jullie moesten vertrekken uit de stad.

Op 20 of 21 mei 2015 vertrokken u, uw broer A.(…), uw jonge broer A. en uw moeder samen naar Bagdad. Daar was er echter een heel lange file om binnen te mogen. Jullie besloten door te reizen naar Erbil. Uw vader bleef in Ramadi. In Erbil had uw moeder voor het laatst contact met hem. Sindsdien is hij onbereikbaar en weten jullie niet wat er met hem gebeurd is. Vanuit Erbil namen uw moeder en uw jongste broer het vliegtuig naar Bagdad. Uzelf en uw broer Y. namen op legale wijze het vliegtuig van Erbil naar Turkije op 1 juli 2015. Daar gaven jullie jullie paspoort af aan de smokkelaar. Jullie zetten jullie reis verder op illegale wijze, staken de zee over per rubberboot en kwamen vervolgens via de Balkanroute naar België, waar jullie aankwamen op 29 juli 2015. Een dag later deden jullie een verzoek om internationale bescherming bij de Belgische autoriteiten.

U kan niet terugkeren naar Irak omdat u daar geen plaats meer heeft om te leven.

Ter staving van uw identiteit en afkomst legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart (origineel), afgegeven in Bagdad op 2 augustus 2011; uw nationaliteitsbewijs (origineel), afgegeven in Bagdad op 3 augustus 2011; de woonkaart op naam van uw vader (kopie), afgegeven op 30 maart 2014 in het informatiebureau Al Faruk, provincie Anbar.

Op 24 mei 2017 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS betekend, omdat er geen geloof gehecht werd aan het feit dat u tot mei 2015 in de stad Ramadi in de provincie Anbar zou hebben verbleven. U gaf dan ook geen zicht op uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Aan uw asielaanvraag kon bijgevolg door uw ongeloofwaardige verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen geen geloof worden gehecht. Daarenboven waren uw verklaringen betreffende het lot van uw vader tegenstrijdig.

De beslissing van het CGVS werd vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) op 16 mei 2018, omdat het administratief dossier geen informatie bevatte die toeliet de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst dan wel de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet na te gaan. De RvV volgde wel het CGVS met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus omdat het niet geloofwaardig is dat u tot mei 2015 in Ramadi verbleef en u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw vader.

U werd opgeroepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud op 4 oktober 2018. U legde hierbij de rantsoenkaart neer van uw gezin (origineel), afgegeven in Al Anbar op 20 oktober 2013.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw broer, A.(…) A.(…) M.(…) A.(…) O.(…). In het kader van zijn verzoek om internationale bescherming werd een weigeringsbeslissing genomen, die als volgt luidt:

“Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft en evenmin dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196),

het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie die over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u en uw broer bij de aanvang van de persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (NPO 4 oktober 2018, p. 2, 6, 15, 17, NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 2-3, 5, 8) blijkt uit het geheel van de door jullie afgelegde verklaringen en de door jullie voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

In casu dient vastgesteld te worden dat, ofschoon jullie over een zekere kennis van de stad Ramadi beschikken, uw kennis en die van uw broer inzake bepaalde pertinente elementen ondermaats is. Zo verklaarde uw broer dat er in de stad Ramadi geen rivier stroomt en stelde hij dat de Tigris buiten de stad stroomt (NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 5-6). Uzelf verklaarde eveneens dat de Tigris door Ramadi stroomt (NPO 29 augustus 2016, p. 8). De rivier die door Ramadi stroomt, is echter niet de Tigris, maar de Eufraat. Daarenboven verklaarde u dat er in Ramadi noch een begraafplaats noch een bibliotheek is (NPO 29 augustus 2016, p. 20-22), terwijl de Almsheehd begraafplaats zich bevindt aan de rand van de stad en er een centrale bibliotheek is in het stadscentrum. U stelde verder dat er in uw wijk Al Malaab slechts één moskee is (NPO 29 augustus 2016, p. 9), hoewel er meerdere moskeeën zijn in deze wijk. U weet niet dat er in Ramadi een gevangenis is (NPO 29 augustus 2016, p. 21), wat opmerkelijk is daar IS de gevangenen uit de gevangenis van Ramadi vrijliet op 18 mei 2015, toen u zich volgens uw verklaringen nog in de stad bevond. Uw broer had verder geen weet van het bestaan van het Olympisch stadion ten westen van Ramadi, dat recent na jullie vertrek werd opgeblazen door ISIS (NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 21). Dat jullie weinig mochten buiten komen van jullie vader omdat jullie anders in contact zouden komen met personen met jihadistische ideeën (NPO 29 augustus 2016, p. 6, 22; NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 6, 8), is een weinig aannemelijke verklaring voor jullie gebrekkige kennis. Immers, indien uw vader niet wou dat jullie daar sociale contacten legden (NPO 29 augustus 2016, p. 6; NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 8), is het erg bevreemdend dat hij jullie enerzijds niet naar school liet gaan (NPO 29 augustus 2016, p. 6, 22; NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 6), maar anderzijds wel met andere jongeren liet voetballen (NPO 29 augustus 2016, p. 10; NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 6, 8) en naar de markt gaan (NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 8). Bij die gelegenheden konden jullie immers evenzeer sociale contacten opbouwen. Van een persoon die 8 jaar in een bepaalde stad gewoond heeft, en die, zoals u, hooggeschoold is (NPO 29 augustus 2016, p. 5) en het nieuws volgt (NPO 29 augustus 2016, p. 23), mag redelijkerwijze meer kennis verwacht worden over die stad.

Voorts stroken uw en uw broers verklaringen aangaande de situatie in Ramadi voor mei 2015 en de inname van Ramadi door IS in mei 2015 geenszins met de objectieve informatie waarover het

Commissariaat-generaal beschikt. Zowel u als uw broer verklaarden dat er voor mei 2015 geen eerdere pogingen ondernomen werden door IS om Ramadi in te nemen en uw broer stelde expliciet dat IS nooit eerder in Ramadi aanwezig was geweest (NPO 29 augustus 2016, p. 12; NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 12). U verklaarde verder dat er in de periode 2013 – mei 2015 geen bijzondere gebeurtenissen plaatsvonden in Ramadi, behalve dat er manifestaties waren en dat er wel zelfmoordaanslagen en aanslagen met explosieven waren dichtbij het centrum van de stad. U stelde later tijdens het gehoor expliciet dat er niets bijzonders te melden was over de sfeer in Ramadi sinds 2013 behalve de manifestaties waarover u het al eerder had (NPO 29 augustus 2016, p. 12, 21). Uw broer maakte eerst duidelijk dat er na jullie verhuis naar Ramadi, en dit tot de inname van de stad door IS in mei 2015, niets gebeurde en dat er geen gevechten waren (NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 13-14). Even later gaf hij aan dat er manifestaties en af en toe aanslagen waren, maar dat dat niet in jullie wijk was (NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 22). Ook u beweerde dat er in jullie wijk geen aanslagen plaatsvonden in de periode voor jullie vertrek in mei 2015 (NPO 29 augustus 2016, p. 12). Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt evenwel dat reeds in oktober 2013 leden van IS zich openlijk uitten in een demonstratie in Ramadi, dat IS in januari 2014 een eerste aanval deed op de stad Ramadi en dat er sindsdien een voortdurend gevecht was tussen IS en de Iraqi Security Forces (ISF) voor het bewind over de stad. In oktober 2014, november 2014, april 2015, en op 5 en 9 mei 2015 werden reeds aanvallen uitgevoerd door IS op Ramadi, die gedeeltelijk gestopt konden worden door de ISF. Daarenboven werd meermaals gevochten met IS in de wijk Al Malaab, werden meermaals leden van IS gevangen genomen of gedood in deze wijk, onder andere in februari en april 2014, en vonden er wel degelijk aanslagen plaats in Malaab, onder meer in maart 2015. Dat jullie niet op de hoogte zijn van de aanwezigheid van IS in Ramadi voor mei 2015 noch van voornoemde gebeurtenissen in jullie eigen wijk voor mei 2015, is, indien jullie daar toen werkelijk gewoond zouden hebben, volstrekt ondenkbaar, zeker gezien de grote impact die deze strijd had op het dagelijkse leven van de burgers daar en gezien de grote nationale en internationale aandacht die er naar de strijd om Ramadi ging. Jullie bewering dat de inname van de stad zonder resistentie plaatsvond, dat stammen zich bij IS aansloten (NPO 29 augustus 2016, p. 11) en dat er geen stammen zich tegen IS hebben verzet (NPO 29 augustus 2016, p. 12-13) klopt evenmin, daar de stammen een voorname rol gespeeld hebben in de verdediging van de stad en in de herovering ervan nadien.

Ook met betrekking tot uw persoonlijke situatie in Ramadi zijn uw verklaringen niet overtuigend. Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over het feit of u al dan niet schoolliep in Ramadi. Tijdens het eerste onderhoud verklaarde u twee maal dat u van uw vader niet naar school mocht gaan omdat er een jihadistische sfeer hing in Ramadi (NPO 29 augustus 2016, p. 6, 22). U verklaarde dat u via de examencommissie uw middelbare schooldiploma hebt behaald. U bereidde zich voor op dit examen door wat boeken te kopen en lessen via Youtube te volgen (NPO 29 augustus 2016, p. 6). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u plots afgestudeerd te zijn van de Farouk middelbare school. Deze ligt in de wijk Shorta in Ramadi. Het diploma dat u toen verkreeg hebt u afgegeven aan de universiteit (NPO 4 oktober 2018, p. 11-12). Dit is duidelijk tegenstrijdig met wat u bij uw eerste interview verklaarde, met name dat u niet in Ramadi naar school bent geweest. U wordt ermee geconfronteerd dat u bij uw eerste onderhoud verklaarde niet naar school te zijn geweest en het diploma te hebben gehaald via de examencommissie. U ontkent uw eerdere verklaringen en zegt dat u wel naar school bent geweest, tot het laatste jaar, maar het examen deed bij de commissie. U verklaart dat u had gezegd dat Y.(...) niet naar school mocht gaan (NPO 4 oktober 2018, p. 12). Het ontkennen van uw voorgaande verklaringen kan voornoemde, duidelijke tegenstrijdigheid echter niet oplossen. U verklaart dan dat u lessen volgde op school om te kunnen slagen bij de examencommissie, wat ook tegenstrijdig is met het feit dat u bij uw eerste interview zei dat u studeerde via boeken en youtube. Hierop zegt u enkel dat u op die twee manieren studeerde. U verklaart dat er hierover geen tegenstrijdigheid is (NPO 4 oktober 2018, p. 12). U bent er hierbij op gewezen dat uw tegenstrijdige en dus ongeloofwaardige verklaringen over het al dan niet schoollopen in Ramadi de geloofwaardigheid van uw vermeende verblijf in Ramadi verder ondermijnen, waarop u enkel verklaart dat u niet aan het liegen bent en een vrij student was en niet altijd naar school ging (NPO 4 oktober 2018, p. 12). Uw broer verklaart bovendien bij het tweede onderhoud ook dat u naar school ging in Ramadi, hij weet echter niet naar welke school u ging. Hij denkt dat het de Farouk school was, maar is niet zeker en weet niet of dit een middelbare of lagere school was. Dit is sowieso niet geloofwaardig, aangezien Y.(...) afstudeerde van de lagere school vóór jullie van Bagdad naar Ramadi verhuisden, en u ouder bent als Y.(...). Het kan dus niet dat Y.(...) niet weet of u in Ramadi naar de Farouk lagere of middelbare school ging. Enkel de middelbare school is een logische, mogelijke optie. Hiermee geconfronteerd zegt hij dat er twee scholen waren en de naam van de andere school niet kent. Uiteindelijk geeft Y.(...) toe dat hij zeker weet dat u naar school ging in Ramadi maar de naam van de school niet kent (NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 5-6). Indien jullie werkelijk in Ramadi verbleven, is het al niet aannemelijk dat uw broer niet zou weten naar welke school u daar ging. Daarenboven zijn de verklaringen van Y.(...) over het feit dat u schoolliep in Ramadi ook weer tegenstrijdig

met uw verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, met name dat u niet naar school bent gegaan in Ramadi.

U legt ook tegenstrijdige verklaringen af over uw aanwezigheid in Ramadi in 2015. Tijdens uw eerste onderhoud verklaarde u dat u verlof kreeg op de unief om te studeren voor de examens begonnen, en dat u dus in Ramadi zat sinds begin mei 2015 (NPO 29 augustus 2016, p. 11). Bij uw tweede onderhoud zegt u echter dat u in Ramadi was omdat het de vakantie van het einde van het schooljaar was. Dit was na de examens en u was ongeveer sinds februari of maart 2015 in Ramadi, in ieder geval al een paar maanden voor jullie vlucht uit Ramadi in mei 2015 (NPO 4 oktober 2018, p. 7). Uit deze duidelijk tegenstrijdige verklaringen valt af te leiden dat u niet de waarheid vertelt over wanneer u nu precies in Ramadi was, wat verder bijdraagt tot de ongeloofwaardigheid van uw recent verblijf in Ramadi. Geconfronteerd hiermee zegt u dat u het zich niet goed meer herinnert, dat u al vijf jaar geleden uit Ramadi bent gevlucht, dat u nog een maand in Ramadi bleef voor u moest vluchten en dat u niet geslaagd was voor een aantal lessen en herexamens moest doen (NPO 4 oktober 2018, p. 8). Deze uitleg kan niet overtuigen. Vooreerst vluchtte u drie jaar, en niet vijf jaar geleden uit Ramadi, en kan er van u verwacht worden dat u zich herinnert of u al enkele weken of enkele maanden in Ramadi aanwezig was toen u moest vluchten, zeker omdat het voorjaar van 2015 in Ramadi een turbulente periode was (zie hierboven). Indien u werkelijk in Ramadi aanwezig was, zou u daar sterke herinneringen aan hebben. Daarnaast hebt u op geen enkel moment eerder gesproken over herexamens; u vermeldde enkel bij het eerste gehoor dat u vóór de examens naar Ramadi ging en bij het tweede gehoor na de examens.

Ook over het lot van uw huis in Ramadi leggen u en uw broer onverenigbare verklaringen af. Y.(...) vertelde tijdens het eerste onderhoud dat jullie wijk werd gebombardeerd en dat de veranda en de voorste gevel van het huis vernield werden (NPO Y.(...) 29 augustus 2018, p. 5). U verklaart echter tijdens het tweede interview dat u niet precies weet wat er met uw huis is gebeurd. De meeste huizen in de wijk zijn vernietigd of beschadigd maar van uw eigen huis weet u echt niets. U wordt er mee geconfronteerd dat Y.(...) wel meer details gaf over de beschadiging van de veranda en de voorgevel, waarop u verklaart dat dat klopt en dat de vriendin van uw moeder dat aan uw moeder had gezegd. U vindt dit geen tegenstrijdigheid omdat u effectief verklaarde dat de huizen in de wijk zijn ingestort (NPO 4 oktober 2018, p. 15). Deze uitleg kan de tegenstrijdigheid niet opheffen, aangezien er u heel duidelijk gevraagd of u wist wat er precies met uw huis gebeurd was en u antwoordde “wat exact met ons huis is gebeurd weet ik niet” (NPO 4 oktober 2018, p. 14-15).

Het valt bovendien op dat u niet weet wie momenteel Ramadi in handen heeft. U weet dat IS verdreven is, maar niet of het leger of de overheid er aanwezig is. U volgt de situatie in Ramadi niet want er blijft daar niets over van zaken die u aanbelangen. Er wordt dan geopperd dat uw vader in Ramadi bleef en dat dit toch een reden is om de situatie op te volgen. U verklaart hierop dat het onmogelijk is dat uw vader in Ramadi is gebleven want u denkt dat uw moeder zou contact met hem hebben opgenomen om te weten waar hij was. U legt dan incoherente verklaringen af: u zegt eerst dat uw vader zich in ieder geval niet in Ramadi bevindt, dan dat u het niet zei maar dat hij vermist is. Uw moeder geeft u bovendien geen concrete informatie over haar pogingen om uw vader te lokaliseren (NPO 4 oktober 2018, p. 13-14). Y.(...) weet ook niet wie er momenteel in controle is van Ramadi. Hij volgt het nieuws over Ramadi niet op, omdat hij daar geen toekomst heeft (NPO 4 oktober 2018, p. 7). Dit alles is weinig aannemelijk. Uw vader bleef namelijk achter in Ramadi en er kan verwacht worden dat jullie de situatie in Ramadi opvolgen, omdat dit verbonden is met het lot van uw vader. Daarenboven verklaren jullie van 2007 tot 2015 in Ramadi te hebben gewoond en er dus een groot deel van jullie jonge leven door te hebben gebracht. Enige interesse in de toestand van de stad kan dan ook van jullie verwacht worden.

Bijkomend kan erop gewezen worden dat noch uzelf, noch uw broer Y.(...) erin slagen met documenten te staven dat Ramadi jarenlang – en dit tot mei 2015 –jullie vaste woonplaats zou zijn geweest (NPO 29 augustus 2016, p. 15; NPO 29 augustus 2016, p. 16). Jullie zijn niet in het bezit van enige foto die jullie verblijf aldaar zou kunnen aantonen (NPO 29 augustus 2016, p. 15) en leggen ongeloofwaardige verklaringen hierover af. U verklaart dat u foto's had op uw oude gsm maar u bent die gsm verloren en het paswoord van uw iCloud vergeten (NPO 29 augustus 2016, p. 15). Uw broer is het paswoord van zijn oude facebookpagina vergeten (NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 16) Deze verklaringen kunnen niet overtuigen, te meer daar u bij het tweede interview beweert dat u geen foto's kan voorleggen omdat er nog geen gsm met camera was toen u in Ramadi verbleef (NPO 4 oktober 2016, p. 6). Dit valt moeilijk te verenigen met uw eerdere bewering dat u foto's had, maar dat u uw gsm kwijt was en geen toegang had tot uw iCloud. Daarenboven legt Y.(...) tegenstrijdige verklaringen af over zijn facebookaccount. Bij het eerste onderhoud zei hij dat hij op zijn oude facebook-account foto's van zichzelf in Ramadi had gepost, maar dat hij het paswoord van deze account was vergeten (NPO 29 augustus 2016, p. 16). Nu verklaarde hij echter dat hij geen foto's postte op zijn facebookaccount in Ramadi, en enkel inlogde op de computer (NPO 4 oktober 2016, p. 4). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt Y.(...) dat hij wel foto's postte, maar van zangers in Irak die hij kende en dat hij de vraag misschien fout begrepen had (NPO 4 oktober 2016, p. 4) Dit is geen geloofwaardige uitleg aangezien de vraag bij het eerste interview was: “Hebt u

eventueel foto's van uzelf in Ramadi?" en Y.(...) zijn antwoord luidde: "Op de oude facebook-account had ik wel foto's gepost [...]"(NPO 29 augustus 2016, p. 16). De vraag ging dus wel duidelijk over eigen fotos in Ramadi.

Evenmin kan u aantonen dat u door uw verblijf in Ramadi niet naar de middelbare school bent kunnen gaan daar uw vader dat niet wilde, en u uw diploma aldus zou hebben moeten behalen via een examencommissie (NPO 29 augustus 2016, p. 6). U beweerde nochtans dat uw documenten zich in Irak bevinden (NPO 29 augustus 2016, p. 15) en u slaagde er na het gehoor op het Commissariaatgeneraal wel in om een kopie van een woonkaart op naam van uw vader, die u op het ogenblik van het gehoor zelf nog niet had (NPO 29 augustus 2016, p. 15), een rantsoenkaart en een studentenkaart neer te leggen. Wat betreft de woonkaart op naam van uw vader in de provincie Anbar dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit slechts een kopie is, waardoor de bewijswaarde ervan uiterst beperkt is. U legt bij het tweede persoonlijk onderhoud ook de originele rantsoenkaart van uw familie uit Ramadi neer. De verklaringen die u aflegt over deze rantsoenkaart zijn echter tegenstrijdig. U hebt deze van uw moeder ontvangen nadat u de negatieve beslissing van het CGVS kreeg. Uw moeder had de rantsoenkaart met haar meegenomen van Ramadi naar Bagdad. U legde het niet eerder neer omdat u voordien niet wist dat dit document nodig was. U wist dit pas na de negatieve beslissing (NPO 4 oktober 2018, p. 3-4). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met wat u verklaarde bij uw eerste persoonlijk onderhoud, met name dat deze rantsoenkaart samen met de woonkaart bij uw vader in Ramadi was gebleven, omdat hij deze misschien nodig zou hebben (NPO 29 augustus 2016, p. 14). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vlucht uit Ramadi. U verklaart hierover dat u het bij het eerste interview had over de woonkaart (NPO 4 oktober 2018, p. 5), wat geen afdoende uitleg is want u zei tijdens het eerste onderhoud letterlijk "[...] voedselrantsoenkaart en woonstbewijs, ze heeft het niet meegenomen [...]" (NPO, 29 augustus 2016, p. 14). Er werd u bovendien tijdens het eerste interview gevraagd naar een foto of kopie van de woonkaart en rantsoenkaart (NPO 29 augustus 2016, p. 14) en er werd u op het einde van het onderhoud expliciet gevraagd om de voedselrantsoenkaart te bezorgen (NPO 29 augustus 2016, p. 24), dus het was daarenboven wel duidelijk voor u bij het eerste onderhoud dat de rantsoenkaart belangrijk was. U had deze rantsoenkaart volgens uw verklaringen bovendien al in uw bezit vóór de zitting bij de RvV (NPO 4 oktober 2018, p. 3) maar legde deze er niet neer omdat er niet naar gevraagd werd (NPO 4 oktober 2018, p. 5). U legt ook een studentenkaart van de universiteit van Bagdad neer, waarop uw adres in Ramadi vermeld staat. Uw moeder had deze bij zich in Bagdad en heeft deze opgestuurd. U had deze kaart ook al in uw bezit vóór de zitting bij de RvV, maar legde deze ook niet neer omdat er niet naar gevraagd werd (NPO 4 oktober 2018, p. 3, 5). Nochtans was er u bij het eerste interview tweemaal duidelijk gezegd dat het neerleggen van een studentenkaart of papieren in verband met uw studies belangrijk was voor uw verzoek om internationale bescherming (NPO 29 augustus 2016, p. 16, 24). U zei bij uw eerste interview ook dat u bij uw vertrek uit Ramadi niet eraan heeft gedacht om documenten mee te nemen om uw niveau van onderwijs te staven in België, omdat het vertrek niet gepland was en u voorrang gaf aan het u redden uit een noodsituatie (NPO 29 augustus 2016, p. 16). Het is dan ook vreemd dat uw moeder zonder uw medeweten blijkbaar uw studentenkaart heeft meegenomen van Ramadi naar Bagdad. Naast uw ongeloofwaardige verklaringen over uw documenten, blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat dergelijke documenten gemakkelijk te vervalsen zijn of fraudeleus te verkrijgen zijn en op zich dus hoe dan ook weinig bewijswaarde hebben. Zulke documenten dienen dan ook, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Zelfs al zou het om een kopie van of een authentiek document gaan, dan nog kunnen de woonkaart en rantsoenkaart hoogstens het verband tussen uw vader en Ramadi aantonen, maar levert het geenszins een overtuigend begin van bewijs van het leven van u en uw broer in die stad.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebben u en uw broer niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk tot mei 2015 te hebben verbleven in de stad Ramadi in de provincie Anbar. Gelet op de ongeloofwaardigheid van jullie reële verblijfssituatie en regio van herkomst in Irak voor jullie vertrek uit Irak kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof gehecht kan worden aan het feit dat voor uw komst naar België uw verblijfplaats gedurende een achttal jaar in Ramadi heeft gehad, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan, met name dat u en uw familie er op de vlucht zouden zijn moeten slaan na de inname van de stad door IS in mei 2015 omdat IS u en uw broer wilde rekruteren. Dat jullie concrete vervolgingsrelaas de nodige geloofwaardigheid mist, wordt nog extra kracht bijgezet doordat er een ernstige tegenstrijdigheid in jullie verklaringen sloop betreffende wat er met jullie vader gebeurd zou zijn na jullie vertrek uit Ramadi. Daar waar jullie beiden op de Dienst Vreemdelingenzaken stelden dat uw vader na jullie vertrek uit Ramadi gearresteerd werd door IS (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ d.d. 19 november 2015 vraag 3.5, vragenlijst CGVS Y.(...) ingevuld op de DVZ d.d. 19 november 2015 vraag 3.5), verklaarden jullie op het Commissariaat-generaal dat uw moeder in Erbil voor het laatst contact had met hem en dat er sindsdien

geen nieuws meer over hem is, ook niet via de burens (NPO 29 augustus 2016, p. 4, 24; NPO Y.(...) 29 augustus 2016, p. 4, 18, 20-21). Geen van jullie beiden rept over enige arrestatie door IS.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in de stad Ramadi, gelegen in de provincie Anbar niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Irak. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan desondanks worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Iraakse nationaliteit beschikt en ooit woonachtig bent geweest in Ramadi. Evenmin betwist het CGVS de algemene situatie in deze regio. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Irakezen binnen Irak verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Irak hebben verbleven. De vorige verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Irak regionaal significant verschillend is (zie de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier), en het gegeven dat vele Irakezen binnen Irak om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Iraakse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Irak.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Irak feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Irak geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Irak (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Irak, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Irak, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens de persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 29 augustus 2016 en 4 oktober 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk

onderhoud en op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Irak. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Irak werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt (NPO 4 oktober 2018, p. 6, 12, 15, 17). U volhardt echter in uw verklaringen, ook na overleg met uw advocaat (NPO 4 oktober 2018, p. 15). U verklaart dat u vragen hebt beantwoord over Ramadi en vraagt hoe u uw verblijf in Ramadi kan staven. Wanneer er gesuggereerd wordt dat u foto's kan neerleggen van uzelf in Ramadi zegt u dat uw gsm gestolen werd en dat iemand anders misschien foto's heeft maar dat u niet weet hoe het CGVS aan de hand van de foto zou kunnen weten of het in Ramadi was. Er wordt geopperd dat verschillende foto's over de jaren heen in Ramadi de geloofwaardigheid van uw herkomst kracht kunnen bijzetten, waarop u zegt dat u in Irak geen gsm met camera had en dat die moderne gsm's pas later zijn binnengekomen (NPO 4 oktober 2018, p. 6). Deze verklaring valt, zoals eerder gesteld, moeilijk te stroken met wat u voordien zei, met name dat u geen foto kan neerleggen omdat uw gsm gestolen is (NPO 4 oktober 2018, p. 6). U verklaart verder dat u de waarheid hebt verteld en niets anders te vertellen hebt (NPO oktober 2018, p. 17). Ook uw broer is geconfronteerd met de ongeloofwaardigheid van jullie beweerde plaatsen van eerder verblijf (NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 2-3, 5, p. 9) en ook hij volhardt in zijn verklaringen. Hij verklaart de vragen te hebben beantwoord en geen extra uitleg te hoeven geven (NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 3) en herhaalt dat jullie in Anbar woonden en naar Bagdad wilden gaan, maar niet binnengelaten werden (NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 5). Y.(...) verklaart dat hij zijn verblijf in Ramadi niet kan bewijzen en dat hij de waarheid heeft verteld (NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 9).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volhouden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Iraakse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in de provincie Anbar heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent tot slot dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door de verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. De samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal doet evenwel géén afbreuk aan de verplichting in verzoekers hoofde om in de eerste plaats zelf te voldoen aan de medewerkingsplicht en alle relevante elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken (RvV 15 januari 2016, nr. 136 358; RvV 29 februari 2016, nr. 163 225). De commissaris-generaal is evenwel slechts verplicht om zijn onderzoeksmiddelen in te zetten wanneer verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht én er ernstige aanwijzingen zijn dat zijn verzoek gegrond zou kunnen zijn, maar op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om tot een beslissing te komen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Er is bijgevolg slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de commissaris-generaal in zoverre de verzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 31). Uit bovenstaande vaststellingen komt onmiskenbaar naar voren dat u allerminst voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in dezen evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. In casu bestaat er geen twijfel over uw Iraakse nationaliteit en het gegeven dat u ooit in Ramadi verbleven heeft, maar dit volstaat, in het licht van de hierboven geschetste Iraakse context, geenszins om te besluiten dat u een nood aan subsidiaire bescherming heeft. U maakt immers niet aannemelijk dat Al Anbar de enige plaats van eerder verblijf is die in aanmerking moet genomen worden

voor de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming. Gelet op uw gebrek aan medewerking kan niet uitgesloten worden dat u elders, hetzij in Irak, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. In die zin is het cruciaal/essentieel dat u een volledig beeld schetst van al (dus met inbegrip van de verblijfplaats voorafgaand aan uw komst naar België) uw eerdere verblijfplaatsen, en niet enkel de verblijfplaats vermeldt die u verkiest te vermelden of waar u ooit eens zou hebben verbleven. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet. Van het CGVS kan dan ook niet verwacht worden dat het onderzoek verricht naar het mogelijk voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Dergelijk onderzoek is logischerwijze immers maar mogelijk of zinvol voor zover u hieromtrent zelf de nodige concrete, geloofwaardige en betrouwbare aanknopingspunten aanreikt, quod non in casu, en is slechts aan de orde eenmaal u aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat, hetgeen, gelet op bovenstaande vaststellingen, allerm minst het geval is. (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, para. 13; Toelichting van de Europese Commissie bij het voorstel voor een Richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven /COM/2001/0510 def. - CNS 2001/0207/, Publicatieblad Nr. 051 E van 26/02/2002 blz. 0325 – 0334).

Ondanks het feit dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Irak, zijn er in uw dossier wel duidelijke aanwijzingen dat u over een verblijfplaats in Bagdad beschikt. U bent oorspronkelijk van Bagdad afkomstig (NPO 29 augustus 2016, p. 4) en studeerde er een aantal jaar (ongeveer vanaf 2013-2014) voor u Irak verliet (NPO 4 oktober 2018, p. 7). U verklaart zelf dat u toen heel weinig naar Ramadi ging (NPO 29 augustus 2016, p. 5), met name slechts drie à vier keer per jaar (NPO 4 oktober 2018, p. 7). Volgens uw eigen verklaringen was u dus quasi altijd in Bagdad aanwezig. U verklaart ook veel vrienden in Bagdad te hebben omdat u er twee jaar hebt gestudeerd en nog steeds contact te hebben met deze vrienden (NPO 4 oktober 2018, p. 8), en dit drie jaar na uw vertrek uit Irak. Bovendien beschikt u over een potentiële verblijfplaats in Irak, want moeder en jongere broer A.(...) verblijven bij uw zus M.(...) en haar man in de wijk Yarmouk in Bagdad (NPO 4 oktober 2018, p. 15). U verklaart niet te weten welk werk uw schoonbroer doet (NPO 4 oktober 2018, p. 16), wat op zijn minst opmerkelijk te noemen valt. U verklaart dat u niet in het huis van uw zus kan verblijven omdat het klein is en het niet aanvaardbaar is voor u om bij uw schoonbroer te wonen (NPO 4 oktober 2018, p. 16). Nochtans wonen uw moeder en uw jongere broer wel al bij uw schoonbroer en dit sinds mei 2015, wat een duidelijke aanwijzing is dat uw schoonbroer bereid is zijn schoonfamilie in huis te nemen. U verklaart dat het toch niet aanvaardbaar is voor u omdat uw schoonbroer al zorgt voor uw moeder en broer en zijn eigen gezin (NPO 4 oktober 2018, p. 16). U geeft echter geen concrete reden waarom u en Y.(...) niet zouden kunnen verblijven bij uw zus. U verklaart ook dat u in Bagdad niet vrij kan zijn met uw lange haar, kledij of manier van doen (NPO 4 oktober 2018, p. 17). Nochtans was u tijdens het gehoor gewoon gekleed in een t-shirt van Nike en droeg u lang haar in een staart. U vertoonde dus geen bijzondere uiterlijke kenmerken die zouden aanleiding kunnen geven tot vervolging. Gevraagd of uw familie problemen heeft in Bagdad, verklaart Y.(...) dat uw moeder niet kan werken en ze geen geld heeft om in haar eigen onderhoud te voorzien. Hij weet ook niet wat uw schoonbroer van werk doet en denkt "arbeider, of zoiets" (NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 8). Volgens Y.(...) kunnen jullie niet verblijven bij jullie schoonbroer omdat jullie van jullie moeder Bagdad niet binnen mogen omdat jullie er als soennieten verdreven werden en omdat de woning waar ze nu verblijven heel klein is en ze geen geld hebben. Werk vinden is niet mogelijk zonder connecties. Verder vreest Y.(...) ook sjiieten. Hij verklaart echter niet te weten of Yarmouk een sjiitische of soennitische wijk is. Jullie zus of broer heeft geen problemen in Yarmouk. Jullie broer komt niet buiten en jullie zus heeft geen contact met sjiieten (NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 9). De vrees voor sjiieten die Y.(...) aanhaalt is dus niet gebaseerd op concrete indicaties dat jullie in Yarmouk problemen zouden ondervinden omdat jullie soennieten zijn. Uit bovenstaande verklaringen blijkt dat zowel voor u als voor uw broer Y.(...) er geen redenen zijn waarom jullie niet in Bagdad zouden kunnen verblijven.

Daarenboven geeft u slechts een beperkt zicht op uw familiaal netwerk, wat doet vermoeden dat u de verblijfplaatsen van bepaalde familieleden poogt te verbergen. U denkt dat uw vader twee broers heeft maar u weet niet hoeveel zussen hij heeft. U weet niets over deze ooms en tantes aan vaderskant. U hebt ook nooit uw grootouders aan vaderskant gekend. Uw vader had problemen met zijn familie maar u weet niet waarom en kon het niet aan uw vader vragen of u bemoeien met zijn zaken. Uw moeder heeft vier broers en geen zussen. U hebt contact met één oom aan moederskant, die in Noorwegen woont. Met de andere ooms verklaart u geen contact te hebben en u weet niet of uw moeder er contact mee heeft. U wordt erop gewezen dat het erop lijkt dat u informatie over uw familie probeert te verbergen, waarop u verklaart te vertellen wat u weet (NPO 4 oktober 2018, p. 10-11). Uw broer Y.(...) blijft ook vaag over jullie

familie. Hij verklaart dat uw vader twee of drie zussen heeft, waarvan hij er twee bij naam kent, één overleden broer en nog twee broers misschien. Na jullie vertrek uit Bagdad zag hij uw tantes aan vaderskant niet meer en voordien was er ook niet veel contact. Hij weet niet of ze nog in Bagdad wonen of er zijn weggegaan. Gevraagd om meer duidelijkheid te verschaffen over het aantal broers dat uw vader heeft, antwoordt Y.(...) enkel dat hij geen ander antwoord heeft. Hij weet niet waar die mensen verblijven want er was geen contact meer na jullie vertrek uit Bagdad. Ook toen jullie in Bagdad verbleven mochten jullie van jullie vader geen contact met zijn familie hebben want jullie moeder is van een andere regio en stam en de familie van jullie vader maakten problemen met haar. De familie van uw vader haatte haar omdat ze anders is (NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 9). Y.(...) weet over de ooms aan moederskant ook enkel dat er één in Noorwegen woont. Er is geen contact met de anderen. Jullie woonden in Bagdad in de regio van de familie van jullie vader maar de familie van jullie moeder woonde ergens anders. Y.(...) weet niet waar (NPO Y.(...) 4 oktober 2018, 6-7), maar vermeldt nadien wel Nasiriya (NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 8). Dat uw moeder van een andere regio en stam is, alsook van de sjiitische geloofsstrekking is en uw vader soenniet (verklaring DVZ, p. 4, NPO Y.(...) 4 oktober 2018, p. 9) zou een element kunnen zijn dat voor spanningen zorgt binnen de familie, maar kan geen afdoende verklaringen zijn waarom u en uw broer werkelijk niets verklaren te weten over uw familie, zowel aan vaders- als aan moederskant.

Zelfs indien u alsnog de waarheid zou vertellen over uw plaatsen van eerder verblijf binnen (en buiten) Irak, en indien zou blijken dat u voor uw komst naar België, zoals het CGVS vermoedt, eigenlijk in Bagdad verbleven heeft, dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de hoofdstad en de hele provincie Bagdad zich onder controle van de Iraakse regering bevinden. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de

impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS erop dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS erop dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer."

Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker houdt een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en wijst op de overwegingen uit de bestreden beslissing dat geen geloof wordt gehecht aan zijn laatste verblijfplaatsen en deze van zijn broer en geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat zij tot in mei 2015 hun vaste woonplaats hadden in Ramadi in de provincie Anbar, die onder andere gestoeld zijn op de vaststelling dat zij niet wisten dat de Eufraat door Ramadi stroomt. In dit verband haalt verzoeker in zijn middel zijn verklaringen aan tijdens het gehoor waaruit blijkt dat hij de Tigris vermeldde, waarbij hij van oordeel is dat veel Irakezen de Tigris met de Eufraat verwarren. Verzoeker wijst op zijn verklaringen over de rivier en de bruggen ende afstand tot zijn woonplaats, waardoor het gegeven dat hij zich vergiste wat de naam van de rivier betreft, niet betekent dat het gehele relaas in twijfel mag worden getrokken, zo stelt verzoeker.

In zijn middel illustreert verzoeker de verwarring over de rivieren aan de hand van het gehoor van zijn broer, die dit bevestigt. Verzoeker stelt dat hij, net zoals zijn broer, nooit aan de rivier is geweest, waardoor de verwerende partij volgens verzoeker niet ernstig is in haar kritiek.

Verzoeker meent dat de verwerende partij opnieuw onredelijk te werk gaat waar zij het vreemd vindt dat verzoeker niet op de hoogte is van het feit dat de stad een bibliotheek en een begraafplaats heeft. Verzoeker wijst erop dat hij in Bagdad heeft gestudeerd en dat zijn broer geen scholing heeft gelopen. Zij stellen dat zij nooit naar de bibliotheek of de begraafplaats zijn moeten gaan.

Wanneer men de gehoorverslagen naleest, zo oppert verzoeker, blijkt dat verzoeker en zijn broer wel degelijk gedetailleerde informatie konden geven over Ramadi en hun wijk al Malaab. Zo gaf verzoeker de naam op van de moskee die hij bezocht en verklaarde hij dat er nog andere moskeeën waren, maar dat de inwoners van hun wijk naar de moskee Haji Dahar gingen. Ook zijn broer, zo stelt verzoeker, kon zonder moeite over de moskeeën vertellen, waarbij hij telkens passages uit het gehoorverslag citeert.

Naar aanleiding van zijn onwetendheid over de gevangenis in Ramadi stelt verzoeker dat dit helemaal geen gevangenis is, maar een politiekantoor waar soms mensen vastgehouden worden, waardoor dit voor verzoeker geen gevangenis is en verzoeker verkeerd begrepen werd. Verzoeker stipt aan dat hij correct de verschillende wijken en hun ligging aangaf, dat hij tijdens het gehoor over de belangrijkste gebouwen vertelde, over het treinstation dat niet langer in gebruik is, over de plaats waar het Iraakse leger gestationeerd is en over het ziekenhuis. Daarnaast herinnert verzoeker eraan dat ook zijn broer Y. zonder moeite kon vertellen over het station, de voetbalmatches en de plaats waar het leger gestationeerd is.

Met betrekking tot de stelling van de verwerende partij dat hij onvoldoende kennis heeft over de gevechten die in de regio plaatsvonden, meent verzoeker dat hij niet van alle incidenten op de hoogte kan zijn omdat hij van zijn vader niet vaak buiten mocht omwille van het geweld tegen nieuwkomers en het gevaar voor de jihadisten. Specifiek wat de strijd tegen IS betreft, wijst verzoeker op zijn verklaringen en deze van zijn broer tijdens het gehoor over de confrontaties en de aanslagen. Verzoekers bevestigen dat zij het land zijn ontvlucht omwille van hun vrees voor IS en omdat zij zich nergens in Irak veilig kunnen vestigen.

Tegen het standpunt van de commissaris-generaal dat verzoeker zich veilig zou kunnen vestigen in Bagdad, brengt verzoeker in dat de situatie in Bagdad nog steeds bijzonder gevaarlijk is en dat er nog maandelijks doden en gewonden vallen. Hierbij voert verzoeker aan dat het voor de vluchtelingenstatus niet vereist zou zijn dat de asielzoeker individueel geïdendeerd wordt, waarbij hij zich baseert op overwegingen van UNHCR van oktober 2014 betreffende vluchtelingen uit Syrië. Verzoeker vervolgt op basis van een document van UNHCR over internationale bescherming voor personen die een gewapend conflict ontvluchten, dat het gegeven dat een groot aantal personen zich in dezelfde situatie bevinden

geen afbreuk doet aan de gegrondheid van de individuele vrees. Tevens stelt verzoeker dat het feit dat zijn relaas in twijfel wordt getrokken de asielinstanties niet ontslaan van hun taak om de vrees te onderzoeken, hetgeen verzoeker afleidt uit documenten van UNHCR en uit een arrest van de Algemene Vergadering van de Raad van 20 juni 2010. Verzoeker beweert dat de verwerende partij de UNHCR *Guidelines* volledig naast zich neerlegt omdat daarin gesteld wordt om aan mensen afkomstig uit Irak minstens de subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit tal van artikelen, die hij aan zijn verzoekschrift toevoegt, blijkt volgens verzoeker dat de situatie in Bagdad *anno* 2018 nog steeds uit de hand loopt, waardoor de verwerende partij volgens hem moeilijk kan voorhouden dat hij veilig kan terugkeren naar dat gebied. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet geschonden en komt verzoeker in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker persartikels toe van januari, mei en juni 2018 waarin melding wordt gemaakt van aanslagen in Bagdad (Verzoekschrift, bijlagen 3, 4 en 5).

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 4 maart 2019 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar de '*UNHCR Position on Returns to Iraq*' van 14 november 2016 en de verwijzing naar de 'COI Focus Irak over de veiligheidssituatie in Bagdad' van november 2018.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats opgemerkt dat er in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden vastgesteld kunnen worden.

Vervolgens wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die door zijn broer A. werden aangehaald, waardoor naar deze beslissing wordt verwezen.

De commissaris-generaal merkt op dat het in de eerste plaats aan verzoeker toekomt om de gegevens te verstrekken die nodig zijn om over te gaan tot een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop hij zich beroept. De samenwerkingsplicht, zo wordt in de beslissing verduidelijkt, houdt in hoofde van de commissaris-generaal in dat deze actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst, maar betekent in hoofde van verzoeker dat hij zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient bij te brengen, met name alle documentatie of stukken met betrekking tot de identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en dergelijke meer.

In de beslissing wordt overwogen dat verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker en zijn broer over een zekere kennis over de stad Ramadi beschikken, maar dat deze kennis over bepaalde pertinente elementen ondermaats is. Hierbij wijst de commissaris-generaal op de verklaring van verzoekers broer dat er in Ramadi geen rivier zou

stromen en dat de Tigris buiten de stad stroomt, terwijl de rivier de Eufraat door Ramadi stroomt. Verzoeker poneerde ook dat er in Ramadi geen begraafplaats of bibliotheek waren en stelde hij dat er in zijn wijk al Malaab slechts één moskee is. De commissaris-generaal stipt ook aan dat verzoeker niet wist dat er een gevangenis was in Ramadi en dat zijn broer onder andere geen weet had van het bestaan van het olympisch stadion ten westen van Ramadi. De commissaris-generaal concludeert dat er van verzoeker, die 8 jaar in een bepaalde stad heeft gewoond en die hoogopgeleid is en het nieuws volgt, redelijkerwijs meer kennis mag worden verwacht.

Vervolgens merkt de commissaris-generaal op dat de verklaringen van verzoeker en zijn broer over de situatie in Ramadi vóór mei 2015 en de inname van Ramadi door IS niet overeenstemmen met de objectieve informatie. Zo verklaarde verzoeker dat IS vóór mei 2015 geen eerdere pogingen had ondernomen om Ramadi in te nemen, terwijl leden van IS zich reeds in oktober 2013 openlijk uitten in een demonstratie in Ramadi en IS in januari 2014 een eerste aanval deed op de stad waarna nog aanvallen volgden in oktober en november 2014 en in april en mei 2015, waarbij meermaals gevochten werd in de wijk al Malaab. In de beslissing wordt besloten dat het volstrekt ondenkbaar is dat verzoeker en zijn broer niet op de hoogte zijn van deze gebeurtenissen indien zij daar toen werkelijk gewoond hebben, gezien de grote impact van en de internationale aandacht voor deze gebeurtenissen.

De commissaris-generaal stelt ook dat verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie in Ramadi niet overtuigend zijn, onder andere over zijn schoolloopbaan in Ramadi. Zo verklaarde verzoeker enerzijds dat hij van zijn vader niet naar school mocht gaan en dat hij zijn middelbare schooldiploma via de examencommissie heeft behaald, terwijl hij bij zijn tweede gehoor verklaarde afgestudeerd te zijn van de Farouk middelbare school. Bovendien wordt in de beslissing gewezen op de verklaringen van verzoekers broer A., die uiteindelijk niet bleek te weten naar welke school zijn broer ging.

In de beslissing wordt ook gewezen op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker betreffende zijn aanwezigheid in Ramadi in 2015 omdat verzoeker enerzijds verklaarde enkele weken en daarna enkele maanden in Ramadi te hebben verbleven voor zijn vlucht, hetgeen des te opvallender is aangezien het voorjaar van 2015 een turbulente periode was in Ramadi.

De commissaris-generaal stelde ook vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over wat er gebeurd was met hun huis in Ramadi, terwijl zijn broer wel meer details gaf. Bovendien bleek verzoeker niet te weten wie actueel Ramadi in handen heeft omdat verzoeker en zijn broer de situatie in Ramadi niet zouden opvolgen, hetgeen bevreemdend is omdat hun vader daar nog zou verblijven en zij een groot deel van hun jonge leven aldaar hebben doorgebracht.

In de beslissing wordt ook gewezen aan het gebrek aan documentair bewijs of een foto over dat het verblijf zou kunnen aantonen van verzoeker en zijn broer in Ramadi. Naar aanleiding van de neergelegde documenten (rantsoenkaart van gezin en studentenkaart) stelt de commissaris-generaal dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegt en wordt gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat dergelijke documenten makkelijk te vervalsen zijn.

De commissaris-generaal concludeert op basis van zijn vaststellingen dat verzoeker en zijn broer niet aannemelijk hebben gemaakt daadwerkelijk tot mei 2015 in Ramadi in de provincie Anbar te hebben verbleven, waardoor evenmin geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat de Iraakse nationaliteit van verzoeker niet wordt betwist en evenmin wordt betwist dat hij ooit in Ramadi woonachtig is geweest, maar gelet op de regionale verschillen dient de subsidiaire bescherming te worden getoetst aan de plaats waar verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek duurzaam heeft verbleven. Het aantonen van de plaatsen van eerder verblijf, zo stelt de commissaris-generaal, is van belang met het oog op de vraag of een redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt in de zin van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet en op de vraag of verzoeker reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, dan wel of dit land als een veilig derde land kan worden beschouwd in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Gelet op het feit dat verzoeker volhardt in zijn eerdere weinig overtuigende verklaringen ondanks het gebrek aan bewijzen, stelt de commissaris-generaal dat verzoeker niet heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht.

In de beslissing wordt gesteld dat er voldoende aanwijzingen zijn dat verzoeker over een verblijfsalternatief in Bagdad beschikt omdat hij oorspronkelijk van Bagdad afkomstig is en aldaar heeft gestudeerd. Tevens merkt de commissaris-generaal op dat zijn schoonbroer in de wijk Yarmouk woont en dat zijn moeder en jongere broer bij deze laatste inwonen. De commissaris-generaal merkt voorts op dat verzoeker slechts een zeer beperkt zicht biedt op zijn familiaal netwerk, zowel langs moeders- als langs vaderskant.

Wat de veiligheidssituatie in Bagdad betreft, wordt door de commissaris-generaal aangestipt dat Bagdad onder overheidscontrole is en wordt op grond van de beschikbare landeninformatie geconcludeerd dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

2.5.2. Het verzoekschrift is identiek aan het verzoekschrift dat voor zijn broer A. werd ingediend (rolnummer RvV 227 334).

2.5.3. De Raad heeft bij arrest nr. 224 342 van 29 juli 2019 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van de broer van verzoeker verworpen. In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.5.2. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

2.5.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.5.4. Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat hij, eens hij een beslissing over een verzoek om internationale bescherming heeft genomen, zijn rechtsmacht heeft uitgeput wat dat verzoek betreft. Het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest van 16 mei 2018 (RvV 16 mei 2018, nr. 203 819) staat eraan in de weg dat de Raad zich opnieuw zou uitspreken over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat zijn eerdere beoordeling anders zou zijn geweest indien dit bewijselement ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.5.5. Het vernietigingsarrest van 16 mei 2018 bevatte volgende overwegingen betreffende de beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet:

“(…)

2.3.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

(…)

Verzoeker voert aan dat hij heeft aangegeven dat er inderdaad een rivier stroomt in Ramadi. Veel Irakezen zouden de Tigris met de Eufraat verwarren, zeker als zij er niet in de buurt van leven. Hij vergiste zich enkel over de naam van de rivier en kon aanduiden dat er bruggen over de rivier waren. De Raad merkt vooreerst op dat het gegeven dat “veel Irakezen” de twee stromen door elkaar zouden halen niet meer is dan een algemene bewering. Daarenboven dient bij de beoordeling van zijn verklaringen rekening te worden gehouden met zijn persoonlijke profiel. Verzoeker verklaarde acht jaar in Ramadi te hebben gewoond en verklaarde aan de universiteit van Bagdad te hebben gestudeerd. Dat verzoeker, met dit profiel, niet zou weten dat de Eufraat, de grootste rivier in Irak, door de stad waar hij acht jaar woonde stroomt, is niet aannemelijk. Deze vaststelling wordt ook verder bevestigd door de verklaringen van zijn broer Y. die verklaarde dat er geen rivier door de stad stroomt en dat de Tigris buiten de stad stroomt.

Verzoeker betwist niet dat hij niet wist of er in Ramadi een begraafplaats of een bibliotheek was. Hij citeert echter uit het gehoorverslag teneinde er op te wijzen dat hij wel degelijk andere details wist te vertellen over Ramadi. Verzoeker gaat er in zijn betoog echter aan voorbij dat het CGVS van oordeel was dat hij onvoldoende kennis had van "pertinente" elementen met betrekking tot Ramadi. Deze elementen hadden betrekking op de Eufraat, publieke nutsvoorzieningen en belangrijke gebouwen en de gebeurtenissen die leidden tot de uiteindelijke inname van de stad door IS in mei 2015. Daarbij werd ook rekening gehouden met hun profiel. De Raad acht het geenszins onredelijk te verwachten van verzoeker, die overigens aangaf zijn schoolexamens voor een examencommissie te hebben afgelegd en op de universiteit te Bagdad heeft gestudeerd, weet of er een bibliotheek is in de stad waar hij acht jaar woonde. De "erg veel gedetailleerde informatie" die hij toch kon geven, blijkt er in te bestaan dat er een moskee was "met een koepel en een minaret", van witte kleur, naast nog een aantal aanvullende beschrijvingen van dezelfde aard. Deze beschrijvingen zijn, in de context van een Iraakse stad, weinig zeggend en oppervlakkig. De verwijzingen in het verzoekschrift naar elementen die hij wél zou hebben verklaard, doen geen afbreuk aan het feit dat verzoekers kennis - en die van zijn broer - over meer pertinente elementen over de stad, ondermaats is. Waar hij zou hebben aangeduid dat er geen gevangenis zou zijn in Ramadi, voert verzoeker aan dat het eerder een politiekantoor betreft. Uit het administratief dossier ("ISIS frees hundreds of extremists from Ramadi Prison" in het administratief dossier (map landeninformatie, stuk 13)) blijkt echter dat het wel degelijk gaat om een gevangenisgebouw waar 400 IS-aanhangers gevangen werden gehouden. Verzoekers bewering dat het "eerder een politiekantoor (is) waar soms mensen vastgehouden worden" kan geenszins worden bijgetreden. Verzoeker beperkt zich tot het loutere en ongestaafd tegenspreken van de elementen die worden gedocumenteerd in het administratief dossier.

Het feit dat verzoeker en zijn broer een aantal zaken wel konden vertellen over de stad, zoals het opnoemen van een aantal wijken, verwijzen naar een ziekenhuis, een station en een plaatselijke voetbalmatch tegen een niet nader genoemde ploeg, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat er zeer ernstige lacunes waren met betrekking tot veel meer pertinente elementen zoals gebouwen die een rol speelden bij de val van Ramadi.

Ook met betrekking tot het geweld in incidenten voert hij aan dat hij als nieuwkomer werd beschouwd en niet veel naar buiten ging. Deze verklaring is evenwel niet in overeenstemming met zijn verklaringen en die van zijn broer, nu verzoeker verklaarde dat hij met andere jongeren ging voetballen (CGVS A. p. 10, 22; CGVS Y. p. 6, 8) en naar de markt ging (CGVS A. p. 8). Zoals verzoeker er in het middel zelf op wijst, verklaarde hij ook dat hij voetbalmatches ging bezoeken in het stadion (CGVS A., p. 9). Verzoekers verklaring voor deze onwetendheden kan dan ook niet worden aangenomen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat hij wel degelijk verklaarde dat er gevechten en aanslagen waren tussen 2013 tot aan de komst van IS in mei 2015, blijkt uit zijn verklaringen dat hij aanvankelijk verklaarde dat er geen bijzondere gebeurtenissen plaatsvonden in Ramadi, behalve manifestaties op de weg tussen Ramadi en Bagdad. Gevraagd of er geen bombardementen of aanslagen waren, antwoordde hij: "aanslagen en explosieven waren altijd bezig, maar er was geen luchtaanval." Om meer details gevraagd, verwees verzoeker naar een bomauto op een markt in het centrum van de stad in 2014 (CGVS A. p. 12, 21). Zijn broer Y. verklaarde eerst dat er na hun verhuis naar Ramadi tot de inname van de stad door IS in mei 2015 niets gebeurde en dat er geen gevechten waren (CGVS Y. p. 13-14), later zei hij dat er manifestaties en af en toe aanslagen waren, maar dat dat niet in hun wijk was (CGVS Y. p. 22). Ook verzoeker verklaarde dat er in hun wijk Al Malaab geen aanslagen plaatsvonden in de periode voor hun vertrek in mei 2015 (CGVS p. 12).

RvV 206593-Pagina 12

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt echter dat er reeds in oktober 2013 een openlijke demonstratie van IS-leden was in Ramadi, dat IS in januari 2014 een eerste aanval deed op Ramadi en dat er sindsdien voortdurende gevechten waren tussen IS en de ISF voor het bewind over de stad. In oktober 2014, november 2014, april 2015 en op 5 en 9 mei 2015 werden reeds aanvallen uitgevoerd door IS op Ramadi, die gedeeltelijk gestopt werden door de ISF. Er werd meermaals gevochten met IS in de wijk Al Malaab, er werden leden van IS gevangen genomen of gedood in deze wijk, onder andere in februari en april 2014 en vonden wel degelijk aanslagen plaats in Malaab, onder meer in maart 2015.

De verklaringen van verzoeker en zijn broer over de situatie in Ramadi vóór mei 2015 is aldus in strijd met de objectieve informatie hierover in het administratief dossier. De Raad treedt het CGVS bij waar deze het volstrekt ondenkbaar acht dat verzoeker, indien hij werkelijk in de wijk Al Malaab woonde, niet op de hoogte zou zijn van deze gebeurtenissen, gelet op de grote impact van deze gevechten op het dagelijkse leven en gezien de nationale en internationale aandacht die er naar de strijd om Ramadi ging. Ook de bewering dat de inname van de stad zonder weerstand plaatsvond, dat stammen zich bij IS aansloten (CGVS A. p. 11) en dat er geen stammen zich tegen IS hebben verzet (CGVS Y. p. 12-13), is onjuist, daar de stammen een voorname rol gespeeld hebben in de verdediging van de stad en in de herovering ervan nadien. Verzoeker betwist deze vaststelling niet.

Verder weerlegt verzoeker niet dat hij, noch zijn broer, enig begin van bewijs aanbrengen dat Ramadi jarenlang hun woonplaats zou zijn geweest (CGVS A. p. 15; CGVS Y. p. 16), noch van enige foto die hun verblijf kan aantonen (CGVS A. p. 15). Verzoeker verklaarde ook het paswoord van zijn 'Icloud' vergeten te zijn (CGVS A. p. 15) en zijn broer kon zich het paswoord van zijn oude facebookpagina niet herinneren (CGVS Y. p. 16). Ook in het kader van het huidige beroep leggen zij geen enkel bewijsstukken voor ter ondersteuning van hun verklaringen.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn verklaringen met betrekking tot zijn vader niet tegenstrijdig zijn, merkt de Raad op dat hij voor het CGVS verklaarde:

“- Waar zijn uw ouders momenteel? - Ik heb geen nieuws meer over mijn vader, maar mijn moeder en kleinste broer wonen momenteel bij mijn zus die in Ali Yarmouk wijk zit. - In Bagdad? - Ja. Toen we vertrokken van Ramadi naar Erbil heeft hij ons een of twee keer gecontacteerd en dan was de communicatie onderbroken. - Is uw vader dan meegegaan naar Erbil of waar was hij de laatste keer dat u hem hoorde? - Hij was in Al Ramadi in ons huis in Al Malaab. Hij is niet met ons vertrokken. - Om welke reden is hij niet meegegaan? - Ik weet het niet. Het was zijn keuze.” (CGVS A., p. 4)

Deze verklaring is wel degelijk strijdig met zijn eerdere verklaringen voor de DVZ, waar hij verklaarde dat zijn vader werd ontvoerd door IS.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

(...)” (RvV, 16 mei 2018, nr. 203 819)

2.5.6. De vernietiging van de beslissing van de commissaris-generaal van 23 mei 2017 hield verband met de afwezigheid van landeninformatie die toeliet een deugdelijke beoordeling te maken van het risico op ernstige schade in het licht van artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. In het vernietigingsarrest werd het volgende gesteld:

“Het administratief dossier bevat echter geen informatie die toelaat de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst dan wel de mogelijke toepassing van een intern vestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker na te gaan. Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.” (RvV, 16 mei 2018, nr. 203 819)

2.5.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ingevolge het vernietigingsarrest van 16 mei 2018 opnieuw werd opgeroepen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal.

Ter gelegenheid van dit gehoor legde verzoeker een studentenkaart en een rantsoenkaart neer (AD, stuk 15, Documenten, studentenkaart en rantsoenkaart).

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker volhardt in zijn eerdere verklaringen dat hij tot aan zijn vertrek in Ramadi heeft verbleven, maar er niet in slaagt de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn verblijf in Ramadi gedurende de laatste jaren, die gestoeld is op de verklaringen van verzoeker en zijn broer tijdens eerdere interviews, op te heffen (AD, stuk 8, gehoorverslag CGVS, 4 oktober 2018, pp. 3, 6, 15 en 17).

2.5.8. In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de op 4 oktober 2018 neergelegde ‘nieuwe’ stukken het volgende gesteld:

“Wat betreft de woonstkaart op naam van uw vader in de provincie Anbar dient vooreerst te worden opgemerkt dat dit slechts een kopie is, waardoor de bewijswaarde ervan uiterst beperkt is. U legt bij het tweede persoonlijk onderhoud ook de originele rantsoenkaart van uw familie uit Ramadi neer. De verklaringen die u aflegt over deze rantsoenkaart zijn echter tegenstrijdig. U hebt deze van uw moeder

ontvangen nadat u de negatieve beslissing van het CGVS kreeg. Uw moeder had de rantsoenkaart met haar meegenomen van Ramadi naar Bagdad. U legde het niet eerder neer omdat u voordien niet wist dat dit document nodig was. U wist dit pas na de negatieve beslissing (NPO 4 oktober 2018, p. 3-4). Deze verklaringen zijn tegenstrijdig met wat u verklaarde bij uw eerste persoonlijk onderhoud, met name dat deze rantsoenkaart samen met de woonstkaart bij uw vader in Ramadi was gebleven, omdat hij deze misschien nodig zou hebben (NPO 29 augustus 2016, p. 14). Deze tegenstrijdigheid doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw vlucht uit Ramadi. U verklaart hierover dat u het bij het eerste interview had over de woonstkaart (NPO 4 oktober 2018, p. 5), wat geen afdoende uitleg is want u zei tijdens het eerste onderhoud letterlijk “[...] voedselrantsoenkaart en woonstbewijs, ze heeft het niet meegenomen [...]” (NPO, 29 augustus 2016, p. 14). Er werd u bovendien tijdens het eerste interview gevraagd naar een foto of kopie van de woonstkaart en rantsoenkaart (NPO 29 augustus 2016, p. 14) en er werd u op het einde van het onderhoud expliciet gevraagd om de voedselrantsoenkaart te bezorgen (NPO 29 augustus 2016, p. 24), dus het was daarenboven wel duidelijk voor u bij het eerste onderhoud dat de rantsoenkaart belangrijk was. U had deze rantsoenkaart volgens uw verklaringen bovendien al in uw bezit vóór de zitting bij de RvV (NPO 4 oktober 2018, p. 3) maar legde deze er niet neer omdat er niet naar gevraagd werd (NPO 4 oktober 2018, p. 5). U legt ook een studentenkaart van de universiteit van Bagdad neer, waarop uw adres in Ramadi vermeld staat. Uw moeder had deze bij zich in Bagdad en heeft deze opgestuurd. U had deze kaart ook al in uw bezit vóór de zitting bij de RvV, maar legde deze ook niet neer omdat er niet naar gevraagd werd (NPO 4 oktober 2018, p. 3, 5). Nochtans was er u bij het eerste interview tweemaal duidelijk gezegd dat het neerleggen van een studentenkaart of papieren in verband met uw studies belangrijk was voor uw verzoek om internationale bescherming (NPO 29 augustus 2016, p. 16, 24). U zei bij uw eerste interview ook dat u bij uw vertrek uit Ramadi niet eraan heeft gedacht om documenten mee te nemen om uw niveau van onderwijs te staven in België, omdat het vertrek niet gepland was en u voorrang gaf aan het u redden uit een noodsituatie (NPO 29 augustus 2016, p. 16). Het is dan ook vreemd dat uw moeder zonder uw medeweten blijkbaar uw studentenkaart heeft meegenomen van Ramadi naar Bagdad. Naast uw ongeloofwaardige verklaringen over uw documenten, blijkt uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal dat dergelijke documenten gemakkelijk te vervalsen zijn of fraudeleus te verkrijgen zijn en op zich dus hoe dan ook weinig bewijswaarde hebben. Zulke documenten dienen dan ook, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Zelfs al zou het om een kopie van of een authentiek document gaan, dan nog kunnen de woonstkaart en rantsoenkaart hoogstens het verband tussen uw vader en Ramadi aantonen, maar levert het geenszins een overtuigend begin van bewijs van het leven van u en uw broer in die stad.”

2.5.9. Samen met de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal ter terechtzitting merkt de Raad op dat het verzoekschrift nagenoeg identiek is aan het verzoekschrift dat aanleiding gaf tot het vernietigingsarrest en dat in het middel nergens wordt ingegaan op de beoordeling van de op 4 oktober 2018 neergelegde woonstkaart en rantsoenkaart. De Raad treedt bijgevolg de overwegingen uit het vernietigingsarrest en de bestreden beslissing bij en maakt deze tot de zijne.

2.5.10. Aangezien verzoeker en zijn broer niet aannemelijk hebben gemaakt daadwerkelijk tot mei 2015 in de stad Ramadi in de provincie al Anbar te hebben verbleven, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Uit de initiële verklaringen van verzoeker en zijn broer bleek immers dat zij vreesden in Ramadi gerekruteerd te worden door IS (AD RvV 206 593, stuk 19, Vragenlijst CGVS, 19 november 2015, vraag 5). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het verblijf in Ramadi, kan verzoeker op basis van zijn relaas onmogelijk in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.11. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, ingaat op de actuele veiligheidssituatie in Bagdad, maar niets inbrengt tegen de daaraan voorafgaande overweging dat verzoeker geen duidelijk beeld heeft geschetst van de plaats(en) waar hij vóór zijn vertrek duurzaam heeft verbleven, waardoor de commissaris-generaal teruggrijpt naar de plaats waar verzoeker geboren is en waar zijn schoonbroer en zijn moeder verblijven. De commissaris-generaal kon rechtsgeldig concluderen dat Bagdad in hoofde van verzoeker als ‘regio van herkomst’ dient te worden beschouwd om het risico op ernstige schade als gevolg van het willekeurig geweld te beoordelen.

2.5.12. Bij zijn betoog betreffende de gevaarlijke situatie in Bagdad maakt verzoeker in zijn middel gebruik van een aantal weinig dienstige verwijzingen. Zo verwijst hij naar een document van UNHCR van oktober 2014 betreffende vluchtelingen uit Syrië, dat niet op verzoeker kan worden toegepast en verwijst hij naar een arrest van de Raad van 20 juni 2010 over een Irakese asielzoeker dat bezwaarlijk kan worden gehanteerd om de actuele veiligheidssituatie te beoordelen. Verzoeker kan trouwens niet worden gevolgd waar hij oppert dat de commissaris-generaal de UNHCR Guidelines naast zich neer zou leggen.

Ter staving van de heersende onveiligheidssituatie voegt verzoeker aan zijn verzoekschrift een internetartikel toe van ‘vrt.nws’ van 15 januari 2018 over een dubbele bomaanslag in Bagdad, een artikel uit ‘Het Laatste Nieuws’ van 7 juni 2018 over een ontploffing in een wapendepot in Bagdad en een artikel uit ‘Het Laatste Nieuws’ van 24 mei 2018 over een zelfmoordaanslag in Bagdad (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.5.13. Ingevolge het vernietigingsarrest van 16 mei 2018 vulde de commissaris-generaal de landeninformatie in het administratief dossier onder andere aan met de ‘COI Focus betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad’ van 26 maart 2018 (AD, stuk 16, Landeninformatie, ‘COI Focus Irak, De veiligheidssituatie in Bagdad’, 26 maart 2018). Bovendien voegde de commissaris-generaal middels zijn aanvullende nota van 4 maart 2019 de verwijzing toe naar de ‘UNHCR Position on Returns to Iraq’ van 14 november 2016 en de verwijzing naar de ‘COI Focus Irak over de veiligheidssituatie in Bagdad’ van november 2018.

2.5.14. De Raad stipt aan dat uit de door verzoeker aangeleverde persartikels blijkt dat er zich in Bagdad in de loop van 2018 nog veiligheidsincidenten hebben voorgedaan waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen. Noch in de bestreden beslissing, noch in de beschikbare landeninformatie wordt evenwel ontkend dat er op heden in Bagdad nog steeds aanslagen worden gepleegd. Er blijkt wel sprake te zijn van een dalende trend inzake het aantal slachtoffers onder de burgerbevolking die blijven aanhouden in 2017 en in 2018. Daarnaast overweegt de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota het volgende:

“Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km2 heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners telt.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR, Position on Returns to Iraq van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §§ 110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2018 nog steeds geldig."

2.5.15. Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft ook geen persoonlijke omstandigheden naar voor gebracht waaruit blijkt dat hij meer dan een ander persoon een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon.

2.5.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen."

2.5.4. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en geen reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van dezelfde wet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN